

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 168/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TECHNOSOL, s. r. o. v likvidácii, Námestie SNP 1, Trnava, zastúpenej likvidátorkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 145/2016 a jeho uznesením z 26. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TECHNOSOL, s. r. o. v likvidácii, o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2017 elektronicky a 13. februára 2017 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TECHNOSOL, s. r. o. v likvidácii, Námestie SNP 1, Trnava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 145/2016 a jeho uznesením z 26. októbra 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 8. februára 2017.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že na základe žaloby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) proti sťažovateľke ako žalovanej rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 101/2003-376 z 5. mája 2010 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobcovi 131 765,78 €. Rozsudkom krajského súdu č. k. 23 Co 205/2010-522 z 27. októbra 2011 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie a hoci bola vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku z dovolania vo výške 36 472 €, tento neuhradila. Namiesto toho doručila žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Uznesením okresného súdu č. k. 12 C 101/2003-722 z 28. februára 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 151/2013-742 z 11. februára 2014 oslobodenie od súdnych poplatkov nebolo sťažovateľke priznané.

Sťažovateľka súdny poplatok neuhradila ani po opakovanej výzve. Namiesto toho doručila opätovne novú žiadosť o oslobodenie od platenia súdneho poplatku za dovolanie s tým, že vstúpila 7. októbra 2006 do likvidácie z dôvodu nezákonných vstupov do jej účtovnej evidencie živnostníčkou [REDAKOVANÉ].

Uznesením okresného súdu č. k. 12 C 101/2003-842 zo 14. apríla 2016 bolo dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené.

Uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 145/2016-959 z 26. októbra 2016 bolo uznesenie okresného súdu o zastavení dovolacieho konania potvrdené. Písomné vyhotovenie uznesenia krajského súdu spolu so spisom bolo z krajského súdu okresnému súdu vrátené 28. novembra 2016.

Podľa názoru sťažovateľky rôznymi machináciami a podvodmi jej bola spôsobená škoda a naopak, žalobca sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Získal nehnuteľnosť zhodnotenú o viac ako 300 000 €, čo je trojnásobok ceny, ktorú za ňu zaplatil. Ďalší jeho zisk spočíval v mesačnom nájomnom platenom od 15. júla 2006. Všeobecné sudy svojím konaním napomohli podľa názoru sťažovateľky žalobcovi dosiahnuť nezákonný zisk vo výške asi 700 000 € až 1 000 000 €, pričom sťažovateľke spôsobili škodu 508 610 €.

Sťažovateľka v ďalšom podrobne uvádza skutkové okolnosti, z ktorých uvedené závery podľa nej vyplývajú.

Sťažovateľka tvrdí, že v dôsledku uznesenia krajského súdu, ktorým bolo potvrdené zastavenie dovolacieho konania okresným súdom, nie je možné konať o jej dovolaní proti právoplatnému rozsudku krajského súdu, čo bráni odstráneniu zjavných nesprávností, ktoré sa vyskytli v konaní okresného súdu aj krajského súdu vo veci samej.

Ďalej sťažovateľka nesúhlasí s názorom krajského súdu, podľa ktorého ak sa chce domáhať ochrany svojho práva v dovolacom konaní, potom mala v rámci svojej podnikateľskej činnosti vyhradiť prostriedky potrebné na tento účel. Podľa sťažovateľky je v tejto súvislosti podstatné, že v októbri 2006 vstúpila do likvidácie práve v dôsledku vrátenia požičaných finančných zdrojov od podnikateľa [REDAKOVANÉ] a tiež v dôsledku absolútne neplatnej nájomnej zmluvy, v ktorej bol predmet nájmu nedostatočne identifikovaný, ako to vyplýva z právoplatného súdneho rozhodnutia v skoršom konaní.

V závere sťažovateľka (zrejme likvidátorka, pozn.) ako občianka Slovenskej republiky ďakuje ústavnému súdu a dúfa, že jeho rozhodnutie bude spravodlivé a bude vychádzať zo skutočností s prihliadnutím na opakované porušovanie zákonov Slovenskej republiky.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co 145/2016-959 z 26. októbra 2016 sa stalo právoplatným 2. decembra 2016. Sťažovateľka nepodala proti tomuto uzneseniu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že podľa názoru sťažovateľky jej bol odopretý prístup k súdnej ochrane v rámci dovolacieho konania v rozpore so zákonom. Správne totiž jej malo byť priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v dovolacom konaní, pretože v dôsledku protizákonných konaní, ktorých sa stala obeťou, vznikla situácia, keď musela

vstúpiť do likvidácie a keď objektívne nemá prostriedky, z ktorých by zákonom predpísaný súdny poplatok z dovolania uhradila. Možno preto konštatovať, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to na tom základe, že nesprávnym postupom všeobecných súdov jej mal byť odopretý prístup k Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania.

Na základe uvedeného treba konštatovať, že podľa sťažovateľky nesprávnym procesným postupom okresného súdu a krajského súdu jej malo byť znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka mohla domáhať ochrany svojich práv dovolaním, ktorého prípustnosť vyplýva z citovaného ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Treba k tomu poznamenať, že v danom prípade síce nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, ale nepochybne ide o rozhodnutie, ktorým sa dovolacie konanie končí jeho zastavením pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Keďže sťažovateľka podľa zistenia ústavného súdu dovolanie nepodala, nevyčerpala tým mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje a na ktorého použitie bola oprávnená v zmysle Civilného sporového poriadku. Z uvedeného dôvodu treba považovať jej sťažnosť za neprípustnú.

Treba napokon dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2017